

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: קציר	שם פרטי: ברוך
----------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדת: קצ'ר	בלועזית Ktz'r
שם פרטי איתו נולדת: ברטל	בלועזית Bartel
שנת לידה: 1940	מין: זכר
עיר לידה: שטרזניץ בוקובינה	בלועזית Strosenitz Bucovina
ארץ לידה: רומניה	
שם פרטי ושם משפחה של האב: נחום קצ'ר	שם פרטי ושם נעורים של האם: פפי שטיין
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: גטו מוגילב מ-10.1941-12.1941, Isralovka from 12.1941 to 08.05.1943, Toltzin from 5.1943 to 12.1943, Bkokabka from 12.1943 to 3.1944 date of the liberation by the Russians.	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו: זה מה יודע לא אני, ועבודה ריכוז במחנות היה שלי אבא מחנה . 1944-1941 בשנים, מה 1943 מאי גם היינו בטולצ'ין	בלועזית
What, in 1944-1941. Camp Tulchin were also in May 1943	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור: 1944

במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 1950
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה
אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה		
(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הורייך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)		
נא לכתוב בגוף ראשון		
<p>מעמדה הכלכלי של משפחתי היה טוב, היינו סוחרים עצים ושותפים במספר מנסרות. אבי ניהל את אחת המנסרות ואימי לא עבדה אלא ניהלה את הבית. המשפחה הייתה מסורתית, חגגנו את מועדי ישראל ובשבתות וחגים ביקרנו בבית הכנסת. אני זוכר שלפסח היו לנו כלים נפרדים אפילו.</p> <p>לאימי היו שתי אחיות, המבוגרת שמה מאלי (מלכה) והקטנה מלוינה שנפטרה בשואה. לאבי היו אח ואחות, שהיו גדולים ממנו. אחיו קארל עזב לגרמניה לפני המלחמה ואחותו הני נספתה בשואה. אחותה של אימי ואביה שרדו את השואה, אחותה עלתה ארצה ב-1949 וב-1950 עלינו אני, אימי וסבי.</p>		
נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה		
(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):		
<p>אני זוכר שגירשו אותנו ע"י קריאה וכניסה לבתים, תמונה שזכורה לי היטב, עגלות נוסעות והוריי הולכים ברגל. אותי העבירו מיד ליד ולפעמים שמו אותי על עגלה שעוברת. גורשנו ברגל לאורך קילומטרים רבים.</p> <p>בקטעים מסויימים נסענו ברכבת, דחוסים כמו סרדינים וכשהגענו למחנה הריכוז הכניסו אותנו לבית עם משפחות נוספות (כיוון הגירוש היה טרנסניסטריה). התהלכתי מתחת למיטות כי הייתי קטן מאוד, אוכל לא היה וניזונתי מקליפות תפוחי – אדמה. אבי חלה במחלת הטיפוס ולא היו תרופות שמא לומר טיפול רפואי והוא נפטר ב-27.09.1943 במחנה הריכוז.</p>		
אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ		
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):		
<p>בתום המלחמה מצאנו את עצמנו, אימא ואני בצד הרוסי, אני בן ארבע זוכר את עצמי יושב ובוכה על כך שאבא לא חזר מהמלחמה. בתחילת 1945 הרוסים איפשרו לתושבים רומנים לחזור לארצם. לאימי נודע שאחותה מאלי וסבי מנדל שטיין חיים ברומניה ועזבנו את רוסיה והתאחדנו איתם בבוקרשט.</p> <p>בגיל 5 חליתי בחזרת, כולי נפוח, יושב על עדין החלון לבד בבית בזמן שאימי וסבי בעבודה. בתקופה מסוימת הייתי אצל דודתי מאלי, היא שימשה לי כאם מאחר והיו לה יותר אפשרויות. לאחר המלחמה שמרנו על איחוד משפחה, עזבנו כולנו יחד את בוקרשט ועברנו לאולטיניצה ומשם דודתי ובעלה עלו ארצה ב-1949 וסבי, אימי ואני עלינו ביוני 1950.</p>		
נא ספרי/י על חיך בארץ		
(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):		

התקבלנו בשעה עלייה שהיה מחנה קליטה לעולים חדשים, אחסנו אותנו במבנה ארוך של הצבא הבריטי עם משפחות נוספות שכל מה שמפריד בין המשפחות הוא וילון. בשער עלייה שהינו מספר ימים ומשם הועברנו למעבורת בית ליד (ליד צומת שרון). אני הייתי אז בן 10, חורף שנת 1950, סביב האוהל שלנו היה בוץ ומים בין המיטות. השירותים היו רחוקים מהאוהל ובמעברה גרנו עם מרוקאים ועיראקים.

סבי עבר לגור אצל דודתי ולאחר זמן מה אימא החליטה לעזוב ומצאה עבודה במשק בית בב"ס לאחיות בבית החולים אסותא בתל – אביב. היא חיה שם על בסיס מיטה פנויה ואותי הכניסה למוסד בתל השומר כדי שתהיה לי קורת גג. לאחר שנה העבירה אותי למוסד אלוני יצחק, שם התחלתי את חיי מחדש. אימי הפסיקה לעבוד בתל השומר ועבדה במשק בית אצל משפחה ופעם בחודש הייתה מבקרת אותי בפנימייה.

את חופשות החגים הייתי מבלה בפנימייה או אצל דודתי מלאי בתל – אביב, בפנימייה הייתי עד לגיוסי לצה"ל. גויסתי לחיל האוויר והמשכתי את השירות בקבע לאורך 30 שנים. בשנת 1951 אימא נרשמה לשיכון (שיכון בוקובינה הנבנה במיוחד לעולים מבוק ובינה) ועם סיום הבנייה ב1953 עברה לגור שם עם סבי.

את רעייתי דליה הכרתי בפנימייה באלוני יצחק, יש לנו שלושה ילדים : מיכל, יפעת, נתנאל. אני מתגרה שהקמתי משפחה לתפארת מדינת ישראל.

ראיון: ברוך קציר, ראשון – לציון, יוני 2014